

Arrest

nr. 245 731 van 8 december 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X
wettelijk vertegenwoordigd door zijn voogd dhr. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. DHONDT
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 21 november 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 oktober 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 september 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 oktober 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. DHONDT, en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker dient op 2 januari 2019, als niet-begeleide minderjarige, een verzoek om internationale bescherming in.

Verzoeker wordt op 17 september 2019 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 18 oktober 2019 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U bent geboren [in] 2004 in Sharjah, de Verenigde Arabische Emiraten (VAE), en bent bijgevolg minderjarig. U bent van Palestijnse origine, bent als vluchteling ingeschreven bij UNRWA en u bent soennitisch moslim van religie. Gezien u omwille van medische problemen niet bij machte bent verklaringen af te leggen werd u tijdens het persoonlijk onderhoud bijgestaan door uw halfzus, [A.S.H.H.] [...]. Zij is geboren en getogen in de Gazastrook en diende hier op 2 juni 2017 op basis van eigen motieven een verzoek om internationale bescherming in. Op 16 februari 2018 werd haar door het CGVS de vluchtelingenstatus toegekend.

Uw beide ouders zijn geboren in Gaza, maar omwille van de altijd aanwezige oorlog trokken ze naar de VAE waar uw vader een verblijf kon regelen op basis van een 'investor' visum. U hebt drie broers en een zus, allen geboren in de VAE. In 2013 werd uw vader omwille van het gegeven dat hij geen werk meer had uit het land gezet en koos hij ervoor met zijn gezin naar Oman te gaan, dit op basis van een visum. Inmiddels heeft uw vader er geen werk meer en verblijft hij er illegaal. Uw moeder heeft wel nog altijd een legaal verblijf in de VAE en Oman en uw broers en zus staan ten laste van uw moeder.

Er werden in uw hoofde in de VAE reeds medische problemen gediagnosticeerd, in 2009 ging u naar Jordanië voor behandeling. Gezien uw medische problemen ging u naar een speciale school, Al Firqiya. Ook uw broers en zus gaan in Oman naar school. Gezien de slechte financiële situatie waarin uw familie zich bevindt was het voor uw ouders niet meer mogelijk om op te komen voor de medische kosten, bovendien was het niet duidelijk of er een adequate medische behandeling in Oman beschikbaar was, konden ze de registratiekosten van de school niet meer betalen en werd u daarenboven gepest op school. Omwille van deze redenen besloot uw familie u naar Europa te sturen. Op 15 oktober 2018 verliet u samen met uw vader Oman en vloog u naar Istanbul waar uw vader u overhandigde aan een smokkelaar die u in een boot naar Griekenland bracht, in de loop van dit traject zou u uw tas met daarin uw documenten, ook het paspoort dat u gebruikt had om naar hier te komen, hebben verloren. Jullie reisden verder naar Brussel, waar u op de luchthaven door uw halfzus werd opgewacht. Om deze reis te bekostigen zou uw moeder haar goud hebben verkocht en uw vader zou hier en daar geld hebben geleend. Op 2 januari 2019 diende u in België een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van dit verzoek legt u volgende stukken neer: uittreksel uit uw Palestijnse paspoort, geboorteakte, verlopen visum VAE, geboorteakte vader, uittreksel Palestijns paspoort vader, verlopen visum vader, uittreksel Palestijns paspoort moeder en van uw drie broers, verlopen visum van uw moeder, geldig visum moeder en van uw broers en zus, UNRWA-registratie, identiteitskaarten van uw ouders, medische documenten, schrijven klastitularis in België.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het CGVS steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er u een voogd toegewezen die u bijstaat in het doorlopen van de asielpcedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde 'protection officer', die binnen de diensten van het CGVS een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen. Bovendien werd, gezien u omwille van uw medische situatie niet in staat was coherente verklaringen af te leggen, uw halfzus bevraagd. Dit na goedkeuring van haarzelf, van uw advocaat en voogd (CGVS p.3); én werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van gewoonlijk verblijf.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Uit de documenten die u voorlegde blijkt dat u inderdaad als Palestina vluchteling bent ingeschreven bij de UNRWA (zie de voorgelegde UNRWAFamiliekaart, toegevoegd aan het administratief dossier). Gezien u echter nooit in het UNRWA-mandaatgebied heeft gewoond en u bijgevolg nooit UNRWA-steun heeft genoten, u bent immers geboren in de VAE en verhuisde rond uw 9de samen met uw familie naar Oman (Verklaring DVZ, punt 5; verblijfsvergunning VAE), valt u niet onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van de Vluchtelingenconventie. U heeft immers niet aangetoond dat u daadwerkelijk en kort voor het indienen van uw verzoek in België de bijstand UNRWA heeft ingeroepen/genoten.

Dient vervolgens opgemerkt te worden dat, niettegenstaande u geregistreerd bent bij de UNRWA te Gaza, de Gazastrook niet als uw land van gewoonlijk verblijf kan bestempeld worden. Een land komt immers pas in aanmerking als een plaats waar een staatloze verzoeker vroeger zijn gewone verblijfplaats had indien een verzoeker er feitelijk verbleven heeft. Het is evenwel niet voldoende dat er vastgesteld wordt dat een verzoeker feitelijk in een land of regio verbleven heeft. Uit het gebruik van het adjectief "gewone" in artikel 1A van de Vluchtelingenconventie kan immers worden afgeleid dat de verblijfplaats ook een zekere bestendigheid of regelmatigheid moet hebben. Een gewone verblijfplaats veronderstelt bijgevolg ook een zekere continuïteit en stabiliteit. Het is daarom bijkomend vereist dat de verzoeker een geruime tijd in het land verbleven heeft, er zich gevestigd heeft of er een duurzaam verblijf heeft gekend. Het is niet vereist, noch van belang dat de verzoeker een juridische band heeft met het land of er op legale wijze verbleven heeft. Het gegeven dat een verzoeker geruime tijd in een land verbleven heeft, dat hij een werkelijke en bestendige of duurzame band met het land heeft gekend, en dat het centrum van het sociale en familiale leven van de verzoeker zich op die plaats bevindt zijn echter wel belangrijke criteria voor het bepalen van het land of de landen waar een staatloze verzoeker vroeger zijn gewone verblijfplaats had. Om te bepalen of een verzoeker zijn gewone verblijfplaats heeft gehad in een welbepaald land, houdt het CGVS dan ook rekening met het geheel van feitelijke omstandigheden die een duurzame band met dat land aantoont.

Uit uw verklaringen blijkt dat uw ouders weliswaar beiden geboren zijn in Gaza, maar omwille van de algemene situatie in Gaza verhuisden naar de VAE, waar vervolgens u, uw broers en zus zijn geboren en rond 2013 naar Oman verhuisden (Verklaring DVZ punt 17). U heeft weliswaar een Palestijns paspoort (zie uittreksel paspoort toegevoegd aan de groene map), maar uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat u nooit in de Gazastrook verbleven heeft, noch er zich gevestigd heeft.

Uit uw verklaringen blijkt anderzijds dat u geboren bent in de Verenigde Arabische Emiraten, dat u er tot rond uw 9de hebt gewoond waarna u met uw familie in 2013 naar Oman bent verhuisd, dat u daar, net zoals uw broers en zus, naar school bent geweest en dat uw dichte familie (uw ouders en uw broers en zus) er nog steeds verblijven (CGVS, p.3-4). Uw nood om internationale bescherming dient dan ook beoordeeld te worden ten aanzien van Oman, uw land van gewoonlijk verblijf.

Blijkt uit de verklaringen van uw halfzus dat uw ouders u naar Europa hebben gestuurd omwille van medische redenen. Zo liet uw halfzus optekenen dat u naar het ziekenhuis werd gebracht, er een diagnose werd gesteld en het niet duidelijk was of er al dan niet in Oman een behandeling mogelijk was. Sowieso beschikten uw ouders niet over de financiële middelen om in uw medische verzorging te voorzien en waren ze niet meer bij machte de registratiekosten van uw school te betalen. Uw halfzus gevraagd of u en uw familie andere problemen hebben gehad, ontkent ze dit. Andermaal gepeild of er nog andere redenen waren om u naar hier te sturen, stelt uw halfzus dat dit niet het geval is. Gevraagd of het CGVS mag concluderen dat u naar België bent gestuurd louter en alleen omdat uw familie in Oman niet kon instaan voor uw medische behandeling en het niet duidelijk was of een behandeling voorhanden was, bevestigt ze dit (CGVS p.4-5).

Uit deze aangereikte motieven blijkt dat u louter omwille van medische redenen naar hier bent gestuurd, een dergelijk motief ressorteert niet onder de Vluchtelingenconventie en u dient zich hiervoor te richten tot de geijkte procedure. De bijkomende verklaring van uw halfzus dat uw ouders niet bij machte zijn in

te staan voor de kosten van uw behandeling, noch bij machte zijn de registratiekosten van uw school te betalen is een louter economisch motief dat geen uitstaans heeft met de Conventie (CGVS p.4).

Uw voogd stelt nog van uw ouders te hebben vernomen dat u uiteindelijk niet meer bij machte was om naar school gaan omdat u gepest werd en dit tevens een reden was om te vertrekken (CGVS p.6). Dient in dit verband opgemerkt te worden dat deze loutere verklaringen niet afdoende zijn om te stellen dat u een vrees in de zin van de vluchtelingenconventie dient te koesteren of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming.

Verder blijkt uit de verklaringen van uw halfzus en deze van uw mama, opgetekend door uw voogd, en de neergelegde stukken dat de documenten van uw moeder voor de Emiraten en Oman nog steeds geldig zijn en uw broers en zus ten laste staan van uw moeder (CGVS p.4; zie verklaringen voogd toegevoegd aan de groene map en documenten groene map). Ondanks het gegeven dat er zich slechts een kopie van een 'cancelled' visum van de VAE in uw hoofde bevindt (geldig van 13 juni 2011 tot 12 juni 2014) kan er in uw hoofde dan ook van uitgegaan worden dat u daar legaal kunt verblijven. Uw vader zou volgens de verklaringen van uw moeder illegaal in Oman verblijven, doch gezien hieromtrent geen documenten worden voorgelegd is het CGVS niet in staat dit te beoordelen (zie schrijven voogd).

Volledigheidshalve dient opgemerkt dat u niet in staat blijkt te zijn uw paspoort neer te leggen waarmee u naar Europa bent gekomen daar u dit document volgens uw halfzus tijdens de reis zou zijn verloren (CGVS p.7), waardoor het CGVS niet bij machte is de door jullie beweerde reisweg na te gaan.

Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u ten aanzien van uw land van gewoonlijk verblijf een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming.

Voorts dient te worden vastgesteld dat u geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat u een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon. Zo geeft uw halfzus, en zoals reeds in een bovenstaande paragraaf werd aangestipt, duidelijk te kennen dat uw familie nooit problemen heeft gekend in Oman (CGVS p.5).

De documenten opgenomen in uw dossier kunnen de bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen gezien ze betrekking hebben op de identiteit van uw familie, hun verblijf in Oman en uw medische situatie, elementen die hier op zich door het CGVS niet worden betwist.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister belast met Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Het verzoekschrift

Verzoeker voert in een eerste en enig middel de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/2, 48/3, 48/5, 48/7 en 55/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM), van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europese Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheids- en van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker voegt volgende stukken toe ter ondersteuning van zijn verzoekschrift:

- stuk 2: NANSEN NOTE 2019/1, Palestijnse vluchtelingen van Gaza – Toepassing artikel 1D Vluchtelingenverdrag;
- stuk 3: ADDENDUM NANSEN NOTE 2019/1: Situatie in de Gazastrook tussen april en augustus 2019;
- stuk 4: The Child in International Refugee Law. p. 139-143;
- stuk 5: paspoort.

3. Aanvullende nota

Verzoeker maakt ter terechtzitting overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over waarbij hij volgend stuk voegt:

- NANSEN profiel 3-20: De beschermingsnood van Palestijnse kinderen in Libanon.

4. Over de toepassing van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag

4.1. Bij de toelichting van zijn middel argumenteert verzoeker in hoofddorde in een eerste onderdeel (1.1) dat artikel 1D, lid 2 van het Vluchtelingenverdrag op hem van toepassing is. In een tweede onderdeel (1.2.) betoogt verzoeker dat hij van rechtswege dient te worden erkend als vluchteling.

Wat betreft het eerste onderdeel dat de toepassing van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag op zijn geval betreft, licht verzoeker toe:

“Verzoeker is geboren en opgegroeid in een derde land. met name respectievelijk de Verenigde Arabische Emiraten (VAE) en Oman . Verzoeker en zijn familie hebben in Oman steeds een precaire verblijfsstatus gehad, afhankelijk van werk en een lokale sponsor, hetgeen wordt bevestigd door objectieve informatie. In geval Palestijnen geen werk of lokale sponsor meer hebben, kunnen zij niet langer wettig verblijven in de Golfstaten. Zij riskeren dan detentie en uitwijzing. Verzoekers vader is in dit geval: hij heeft geen werk meer en verblijft bijgevolg illegaal in Oman.

Verwerende partij behandelt verzoekers asielaanvraag onder het algemeen regime van artikel IA Vluchtelingenverdrag en beoordeelt of er een vrees voor vervolging bestaat ten aanzien van het derde land dat dan beschouwd wordt als land van gewoonlijk verblijf, in casu Oman.

Nochtans staat vast dat verzoeker een Palestijnse vluchteling onder UNRWA-mandaat is omdat hij geregistreerd is bij UNRWA.

Verwerende partij dat verzoeker niet onder het toepassingsgebied van artikel 1 D Vluchtelingenverdrag valt omdat hij lange tijd in een derde land heeft verbleven en niet aangetoond heeft dat hij daadwerkelijk en kort voor het indienen van het verzoek om internationale bescherming de bijstand van UNRWA heeft ingeroepen.

Verwerende partij stelt vervolgens dat er in het derde land, in casu Oman, geen vrees voor vervolging wordt vastgesteld in de zin van artikel IA Vluchtelingenverdrag en wordt de bescherming geweigerd. Door deze beslissing wordt verzoeker echter in een limbo situatie geplaatst en wordt een protection gap gecreëerd. Een situatie die artikel 1D Vluchtelingenverdrag juist tracht te vermijden.”

Verzoeker vervolgt:

“Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat om onder het personeel toepassingsgebied van artikel 1D te vallen, de verzoeker effectief beroep gedaan moet hebben op de bijstand van UNRWA kort voor het verzoek om internationale bescherming. Deze interpretatie ligt volgens verwerende partij in lijn met het Bolbol-arrest van het Hof van Justitie waarin het Hof stelt dat een Palestijnse vluchteling om onder het toepassingsgebied van artikel 1D te vallen, dient aan te tonen dat hij gerechtigd is op bijstand van UNRWA en deze daadwerkelijk heeft ingeroepen.

Deze redenering gaat in tegen de ratio legis en het doel van artikel 1D Vluchtelingenverdrag dat blijkt uit voorbereidende werken van het Vluchtelingenverdrag en het standpunt van UNHCR dat uitgewerkt werd in samenwerking met UNRWA.

Uit de voorbereidende werken blijkt duidelijk dat er binnen de internationale gemeenschap geen twijfel bestond over het feit dat Palestijnse vluchtelingen onder het toepassingsgebied van artikel IA van het Vluchtelingenverdrag vallen. Er was met andere woorden een algemene erkenning dat zij als groep voldeden aan de vereiste van vervolging vervat in het Vluchtelingenverdrag. Artikel 1D kent aan Palestijnse vluchtelingen een afzonderlijk specifiek statuut toe ten einde hun continue bescherming en recht op terugkeer te verzekeren.

In die zin kan de uitsluiting onder 1D niet gelijkgesteld worden met een uitsluiting onder 1F waarvan de ratio legis is dat omwille van de gruwelijke daden begaan door personen die in se aan de criteria van vluchteling voldoen, zij bescherming onwaardig zijn. Gezien artikel 1D ingevoerd is vanuit beschermingsoogpunt kan er geen enge interpretatie van het eerste lid van dit artikel voorgestaan worden, zoals dit voor artikel 1F wel het geval is.

“12. “Exclusion” from protection under the 1951 Convention pursuant to Article 1D(1) does not mean that persons within the scope of this provision are not to be considered refugees. Quite the contrary, the express intention of the drafters was to provide a separate regime for an entire class of persons already receiving specific benefits from UN organs or agencies. Thus, Article 1D is clearly intended to cover all Palestinian refugees ‘falling under the mandate of UNRWA, regardless of when, or whether, they are actually registered with that agency, or actually receiving assistance.’ To interpret Article 1D(1) as an exclusion clause in that sense would be incorrect, as it would ignore the character of Article 1D as a “contingent inclusion clause.” It would also be inconsistent with the object and purpose of the 1951 Convention and, in particular, with the aim of Article 1D itself which is to ensure continuity of protection for a class of persons who are already recognised as refugees by the international community.

13 (...) By capturing both those actually receiving, as well as those eligible to receive the protection or assistance of UNRWA within Article 1D(1), the continuing refugee character of Palestinian refugees is acknowledged, as is their entitlement to protection.

14. In UNHCR 's view, it would be incompatible with the object and purpose of Article 1D to remove from its scope those Palestinian refugees who have not accessed UNRWA protection or assistance, despite being eligible, but are nonetheless in need of 1951 Convention protection under the second paragraph in Article 1D. Such a narrow interpretation of the first paragraph of Article 1D would actually result in the denial of protection for many Palestinian refugees, whose refugee character is already established, creating gaps in the protection regime.

15. Moreover, similarly situated persons who were displaced as a result of the same conflict would be subject to different treatment depending on whether they availed themselves of assistance or not and depending on where they fled. Some would be examined under Article 1D while others would be examined under Article 1A(2). An interpretation which differentiates these similarly situated persons is “clearly unreasonable and in conflict with the intentions of the drafters.”

Volgens UNHCR strookt de redenering van het Hof van Justitie in het arrest Bolbol niet met het doel van artikel 1D. UNHCR beveelt daarom in toepassing van artikel 3 Kwalificatierichtlijn aan dat de lidstaten de gunstiger interpretatie van UNHCR volgen.

Bijgevolg is artikel 1D Vluchtelingenverdrag van toepassing op alle Palestijnse vluchtelingen die onder het mandaat van UNRWA vallen. Ongeacht wanneer en of ze geregistreerd zijn, of ze de bijstand van UNRWA hebben ingeroepen of niet. In principe kunnen ze immers een beroep doen op UNRWA.

Onder het mandaat van UNRWA vallen de Palestijnse vluchtelingen van 19489 en hun descendentes evenals de Palestijnen die ontheemd werden als gevolg van het conflict van 1967 (die niet in aanmerking komen voor registratie).

Hieruit volgt dat ook al heeft een Palestijnse vluchteling nooit in UNRWA-mandaatgebied geleefd, hij onder het personeel toepassingsgebied van artikel 1D Vluchtelingenverdrag valt omdat hij een Palestijnse vluchteling onder UNRWA-mandaat is en in aanmerking komt voor bijstand van UNRWA. In een tweede beweging wordt dan onderzocht of de Palestijnse vluchteling onder de insluitingsclausule van artikel 1D lid 2 Vluchtelingenverdrag valt.

Uw Raad heeft reeds gesteld dat registratie voldoende bewijs is voor het aantonen dat een persoon effectief de bijstand van UNRWA heeft genoten :

“Le Conseil, à l’instar de la partie requérante, considère que le §51 de l’arrêt Bolbol précité ne peut se lire sans le §52 du même arrêt - rejoignant ainsi les Guidelines du HCR (...) selon lequel: “Si l’enregistrement auprès de l’UNRWA est une preuve suffisante du bénéfice effectif d’une aide de la part de celui-ci, il a été exposé au point 45 du présent arrêt qu’une telle aide peut être fournie en l’absence même d’un tel enregistrement, auquel cas il doit être permis au bénéficiaire d’en apporter la preuve par tout autre moyen.” En conséquence, le requérant fournissant la preuve de son enregistrement auprès de l’UNRWA, il y a lieu de constater que cet enregistrement est une preuve suffisante du bénéfice effectif d’une aide de la part de cet organisme.” (CCE nr. 220747 6 mei 2019)

Indien uw Raad van oordeel zou zijn dat bovenstaande redenering niet automatisch volgt uit de lezing van de Conventie van Genève en dienst voorbereidende werken, uit de richtlijnen van het UNHCR, en uit de rechtspraak van het Hof van Justitie, vraagt verzoeker u volgende prejudiciële vragen aan het Hof van Justitie te formuleren in verband met de toepassing van artikel 12(1) Kwalificatierichtlijn.

Verwerende partij lijkt immers, door te eisen dat de verzoeker aantoont de bijstand van UNRWA kort voor het verzoek om internationale bescherming te hebben ingeroepen, een nieuwe voorwaarde toe te voegen die niet voorzien is in het Bolbol-arrest.

Volgende prejudiciële vragen kunnen geformuleerd worden:

Voor de toepassing van artikel 12(1)(a) van de herschikte Kwalificatierichtlijn (2004/83/EG):

1) Moet onderzocht worden of de verzoeker recent de bijstand of bescherming van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de UNHCR heeft ingeroepen?

2) In het geval de verzoeker een minderjarige was op het moment van vertrek van een gebied waar de bijstand of bescherming van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de UNHCR kon worden ingeroepen, zou het dan volstaan dat de ouders van de verzoeker daadwerkelijk de bijstand of bescherming van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de UNHCR hebben ingeroepen?

3) In de situatie dat een verzoeker verbleven heeft buiten een gebied waar de bijstand of bescherming van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties kon worden ingeroepen, moeten objectieve factoren in overweging genomen worden bij het beoordelen of deze verzoeker daadwerkelijk die bescherming of bijstand kan inroepen?

Voor de toepassing van artikel 12(1)(b) van de herschikte Kwalificatierichtlijn (2004/83/EG):

4) Moet een verzoeker die binnen het toepassingsgebied van artikel 1D van het VN Vluchtelingenverdrag valt beschouwd worden als een vluchteling wanneer aangetoond is dat de voorwaarden van dit artikel die betrekking hebben op de rechten van verblijf onbestaand zijn?"

4.2. Artikel 55/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat *"Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève. (...)"*

Artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag bepaalt: *"Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoger Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen. Wanneer deze bescherming of bijstand om welke redenen ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen."*

Artikel 12, eerste lid, a) van de richtlijn 2011/95/EU, waarvan artikel 55/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt, sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *"hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn."*

4.3. In de UNHCR *"Guidelines on International Protection no. 13: Applicability of Article 1D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees to Palestinian Refugees"* van december 2017, waarnaar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst, kan worden gelezen dat het personeel toepassingsgebied van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag is beperkt tot Palestijnse vluchtelingen, een groep die bestaat uit 3 categorieën.

Uit de stukken van het administratief dossier en bij navraag ter terechtzitting blijkt dat verzoeker een afstammeling is van zogenaamde Palestinavluchtelingen die in 1948 naar Gaza zijn gevlucht. De beide ouders van verzoeker werden geboren in Gaza. Verzoeker werd in die hoedanigheid van afstammeling van een Palestinavluchteling 1948 geregistreerd bij het bureau van de *United Nations Relief and Works Agency for Palestine Refugees in the Near East* (hierna: UNRWA) in Gaza, zoals blijkt uit de voorgelegde UNRWA-familiekaart.

Verzoeker behoort aldus tot één van de drie categorieën die volgens UNHCR onder het personeel toepassingsgebied van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag vallen en moet worden beschouwd als een Palestijnse vluchteling.

Het gegeven dat verzoeker voldoet aan het rationae personae-criterium van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag, betekent echter niet dat in zijn geval a priori toepassing moet worden gemaakt van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag.

Om toepassing te maken van de artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag moet immers ook blijken dat verzoeker *“thans de bijstand geniet van UNRWA”*, zoals de bewoordingen van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag zelf vereisen.

Een UNRWA-registratie houdt in dat de betrokken persoon in aanmerking komt voor UNRWA-bijstand (zie UNRWA, *“Consolidated Eligibility and Registration Instructions”* (hierna: CERI) van 1 januari 2009, punt III.A.1, p. 3, waarnaar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst).

De Raad herinnert er in deze optiek evenwel aan dat er vijf geografische gebieden zijn waarin UNRWA werkzaam is en bijstand verleent, met name de Gazastrook, de Westelijke Jordaanoever (inclusief Oost-Jeruzalem), Jordanië, Syrië en Libanon (zie CERI, p.1 en 30). UNRWA's mandaat is rationae loci dan ook beperkt tot deze gebieden. Enkel personen die in deze mandaatgebieden verblijven, komen in aanmerking om bijstand te krijgen van dit agentschap.

Uit de stukken in het rechtsplegingsdossier blijkt echter dat verzoeker nooit heeft verbleven in een UNRWA-mandaatgebied. Verzoekers ouders verhuisden omwille van de algemene situatie in Gaza naar de Verenigde Arabische Emiraten waar verzoeker, zijn broers en zus vervolgens werden geboren. In 2013, op negenjarige leeftijd, verhuisde verzoeker samen met zijn familie naar Oman. Verzoeker heeft een Palestijns paspoort, uitgegeven in Ramallah, maar heeft nooit in de Gazastrook verbleven of zich aldaar gevestigd. Verzoeker bevond zich steeds buiten de mandaatgebieden van UNRWA en viel bijgevolg rationae loci buiten het mandaat van UNRWA waardoor hij, ondanks zijn UNRWA-registratie, de facto nooit in aanmerking kwam om UNRWA-bijstand te genieten.

In deze omstandigheden blijkt in beginsel dan ook niet dat verzoeker *“thans de bijstand geniet van UNRWA”*, zoals artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag vereist, des te meer omdat, zoals hierna zal blijken, verzoeker kan terugkeren naar het land waar hij eerder gewoonlijk verbleef.

Verzoeker argumenteert dat een UNRWA-registratie een voldoende bewijs is om aan te tonen dat een persoon daadwerkelijk de bijstand van UNRWA heeft genoten en baseert zich hiervoor op rechtsoverweging 52 van het arrest Nawras Bolbol van het Hof van Justitie (HvJ 17 juni 2010, C-31/09, Nawras Bolbol v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, § 52), alsook op de omschrijving van het toepassingsgebied rationae personae van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag en de rechtspraak van de Raad. Omwille van de hierboven uiteengezette redenen kan verzoeker niet in dit standpunt worden bijgetreden. Bovendien blijkt dat het arrest Nawras Bolbol betrekking heeft op een persoon die voor het indienen van zijn beschermingsverzoek wél in UNRWA-mandaatgebied heeft verbleven, zodat uit dit arrest niet ipso facto dezelfde conclusies kunnen worden getrokken voor personen die nooit in UNRWA-mandaatgebieden hebben verbleven voor het indienen van hun beschermingsverzoek. Hetzelfde geldt voor de overige arresten van het Hof van Justitie die betrekking hebben op artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag (HvJ 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal en HvJ 25 juli 2018, C-585/19, Serin Alheto v. Zamestnik-predsdatel na Darzhavna agentsia za bezhantsite).

4.4. Zoals reeds vermeld, blijkt uit het rechtsplegingsdossier dat verzoeker sinds 2013 in Oman verblijft, waar hij, net zoals zijn broers en zus, naar school is geweest. Zijn broers, zus en ouders verblijven nog steeds in Oman. Gelet op feitelijke omstandigheden, moet ten aanzien van verzoeker, die staatloos is, Oman als zijn land van gewoonlijk verblijf worden beschouwd.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij niet kan terugkeren naar Oman en aldaar legaal kan verblijven. Na lezing van het rechtsplegingsdossier, benadrukt de Raad dat de commissaris-generaal hierover terdege motiveert als volgt:

“Verder blijkt uit de verklaringen van uw halfzus en deze van uw mama, opgetekend door uw voogd, en de neergelegde stukken dat de documenten van uw moeder voor de Emiraten en Oman nog steeds geldig zijn en uw broers en zus ten laste staan van uw moeder (CGVS p.4; zie verklaringen voogd toegevoegd aan de groene map en documenten groene map). Ondanks het gegeven dat er zich slechts een kopie van een ‘cancelled’ visum van de VAE in uw hoofde bevindt (geldig van 13 juni 2011 tot 12 juni 2014) kan er in uw hoofde dan ook van uitgegaan worden dat u daar legaal kunt verblijven. Uw vader zou volgens de verklaringen van uw moeder illegaal in Oman verblijven, doch gezien hieromtrent geen documenten worden voorgelegd is het CGVS niet in staat dit te beoordelen (zie schrijven voogd).”

In het verzoekschrift stelt verzoeker dat hij en zijn familie in Oman steeds een precaire verblijfsstatus hebben gehad, afhankelijk van werk en een lokale sponsor. Verzoeker betoogt, onder vermelding van objectieve informatie, dat Palestijnen die geen werk of lokale sponsor meer hebben, niet langer wettig

kunnen verblijven in de Golfstaten en detentie alsook uitwijzing riskeren. Hij vervolgt dat dit het geval is voor zijn vader nu deze laatste geen werk heeft en bijgevolg illegaal in Oman verblijft.

Met zijn verwijzingen naar algemene landeninformatie, slaagt verzoeker er niet in de concrete bevindingen van de commissaris-generaal te weerleggen, met name dat de documenten van zijn moeder voor Oman nog steeds geldig zijn, dat zijn broers en zus nog steeds ten laste staan van zijn moeder en dat bijgevolg er vanuit kan worden gegaan dat verzoeker aldaar legaal kan verblijven. Verder legt verzoeker nog steeds geen documenten voor die staven dat zijn vader illegaal in Oman zou verblijven.

Ter terechtzitting betoogt de verzoekende partij nog dat zij niet zelfstandig kan reizen en dat er heden slechts een hypothese is dat zij kan terugkeren. De verzoekende partij meent dat uit de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens kan worden afgeleid dat zij de nodige garanties moet krijgen dat zij kan terugkeren en toegang heeft.

De verwerende partij merkt terecht op dat verzoekende partij in wezen nieuwe middelen ontwikkelt die niet in het verzoekschrift werden opgenomen en derhalve buiten het beraad moeten worden gehouden. Desalniettemin voegt de Raad hier aan toe dat in het kader van een beoordeling van een verzoek om internationale bescherming niet moet worden nagegaan of een niet-begeleide minderjarige zelfstandig kan terugreizen. Dit vraagstuk heeft immers betrekking op de uitvoeringsmodaliteiten van een terugkeer- en/of verwijderingsbeslissing, die niet het voorwerp uitmaken van onderhavig beroep. Alleszins blijken er in hoofde van verzoekers ouders geen bezwaren te zijn geweest om verzoeker alleen in het gezelschap van een mensensmokkelaar vanuit Turkije via Griekenland naar Brussel te laten reizen. Verder benadrukt de Raad dat, gelet op de samenwerkingsplicht, het in de eerste plaats aan verzoeker toekomt om elementen aan te brengen die aannemelijk maken dat hij niet kan terugkeren naar zijn land van gewoonlijk verblijf, in casu Oman. Zoals reeds vastgesteld, slaagt verzoeker hier niet in en ontwaart de Raad geen gereede twijfels omtrent zijn mogelijkheid tot terugkeer en verblijf in Oman die in dit geval moeten worden weggenomen en verder onderzoek behoeven.

4.5. Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag derhalve niet van toepassing is op verzoekers geval.

De aangevoerde schendingen van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag en artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet zijn dan ook niet dienstig. Evenmin dient de Raad in te gaan op het tweede onderdeel (1.2.) van het middel waar verzoeker uiteenzet dat hij van rechtswege als vluchteling moet worden erkend als de UNRWA-bijstand om welke reden dan ook is opgehouden, waarbij hij ingaat op de impact van structurele financiële problemen op de mogelijkheid van UNRWA om zijn opdracht te vervullen en bijstand te bieden aan Palestijnse vluchtelingen onder zijn mandaat alsook op de humanitaire en veiligheidssituatie in Gaza en de mogelijkheid tot terugkeer naar Gaza, één van de UNRWA-mandaatgebieden.

De Raad ziet gelet op wat voorafgaat en gelet op de duidelijke bewoordingen in artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag evenmin reden om in te gaan op het verzoek van verzoeker om aan het Hof van Justitie een prejudiciële vraag te stellen over de draagwijdte van artikel 12 van de richtlijn 2011/95/EU (voorheen: richtlijn 2004/83-EG).

Krachtens artikel 267, derde lid van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie is de nationale rechterlijke instantie verder slechts gehouden het Hof van Justitie te verzoeken uitspraak te doen over een prejudiciële vraag indien haar beslissingen “*volgens het nationale recht niet vatbaar zijn voor hoger beroep*”. Dit laatste omvat ook de rechterlijke beslissingen waartegen een cassatieberoep kan worden ingesteld (HvJ 16 december 2008, Cartesio, nr. C-210/06, §§ 76-79; HvJ 4 juni 2002, Lyckeskog, nr. C-99/00, §§ 16-17). Daar de uitspraken van de Raad overeenkomstig artikel 39/67 van de Vreemdelingenwet vatbaar zijn voor het cassatieberoep voorzien bij artikel 14, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, is de Raad bijgevolg niet gehouden om de door verzoeker voorgestelde prejudiciële vraag te stellen aan het Hof van Justitie (HvJ 15 maart 2017, Aquino, nr. C-3/16, §§ 35-36).

Bijgevolg wordt het verzoek om internationale bescherming hierna op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5. Beoordeling in het licht van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet

5.1. In ondergeschikte orde, zet verzoeker met betrekking tot zijn middel het volgende uiteen:

“GEGRONDE VREES VOOR VERVOLGING WEGENS ZIJN RAS, GODSDIENST, NATIONALITEIT, HET BEHOREN TOT EEN BEPAALDE SOCIALE GROEP OF ZIJN POLITIEKE OVERTUIGING IN HET LAND VAN GEWOONLIJK VERBLIJF

Zelfs indien het verzoek ten onrechte zou worden beoordeeld in het licht van artikel IA. lid 2 Vluchtelingenverdrag, moet worden vastgesteld dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in zijn lang van gewoonlijk verblijf, zijnde Oman.

2.1. Risico op refolement

Verwerende partij heeft geen enkel onderzoek gevoerd naar het risico op refolement vanuit Oman waaraan verzoeker zou worden blootgesteld omwille van de preciaire verblijfssituatie van zijn familie. Nochtans is er voldoende objectieve informatie voorhanden die op een dergelijk risico wijst:

- *“The Sultanate of Oman is both an important magnet for migrant labourers as well as a destination for asylum seekers from various countries in Asia and Africa. However, it has one of the more restrictive immigration enforcement regimes in the Gulf and, like its larger neighbour Saudi Arabia, has sought to decrease the proportion of foreigners in its labour force (“Omanisation”). During 2014 and 2015, the country undertook aggressive detention and deportation efforts, which observers say resulted in the forced removal of both refugees and undocumented migrant workers, whom the Royal Oman Police (ROP) designated as “infiltrators.”*

Describing the country’s crackdown, Migrant-Rights.org reported, “As part of one of the region’s stricter nationalization policies, Oman deported hundreds of workers a week in 2014. In the first week of 2015, over 50 undocumented workers were deported. Deported workers included those in violation of labour and residency laws.”

According to the US. State Department’s 2014 human rights report on Oman, the government failed to protect refugees against refolement to countries where their lives or freedom would be threatened. It reported: “Authorities apprehended and deported hundreds of presumed economic migrants from Somalia, Yemen, Ethiopia, and Eritrea who sought to enter the country illegally by land and sea in the south. Afghans and Pakistanis generally came to the country by boat via Iran. A uthorities generally detained these persons in centres in Salalah or the northern port city of Sohar, where they wer held an average of one month before deportation to their countries of origin.”

Expatriates constitute a significant portion of Oman’s population, more than 44 percent according to some estimates. [5] There are approximately 1.5 million foreign workers in the country, the vast majority of whom are males from India, Bangladesh, and Pakistan.

Most migrants travel willingly and legally to Oman with the expectation of employment in domestic service or as low-skilled workers in the country’s construction, agriculture, or service sectors. Like other countries that apply the kafala (or “sponsorship”) labour scheme, foreigners are extremely vulnerable to conditions indicative of forced labour, such as the withholding of passports, restrictions on movement, nonpayment of wages, long working hours without food or rest, and physical or sexual abuse.

- *« The government made insufficient efforts during the year to prevent violations or improve wages and working conditions, which disproportionately affected foreign workers. Foreign workers were vulnerable to poor, dangerous, or exploitative working conditions. There were reports that migrant laborers in some firms and households worked more than 12 hours a day without a day off for below-market wages. Employers often cancelled the employment contracts of seriously sick or injured foreign workers, forcing them to return to their countries of origin or remain in the country illegally. Frequently, lab inspections focused on enforcing visa violations and deporting those in an irregular work visa status rather than verifying safe and adequate work conditions.*
- *« Migrant workers remained vulnerable to exploitation and abuse, due in part to the kafala (visa sponsorship) system that ties migrant workers to their employers and precludes them from changing employers without their current employer’s consent.*

Human Rights Watch found female domestic workers in particular at high risk of abuse, since Oman 's labor law currently excludes domestic workers from its protections, and those who flee abuse have little avenue for redress.

Human Rights Watch documented abuse and exploitation of domestic workers, including employers frequently confiscating workers 'passports despite a legal prohibition; not paying workers their salaries, in full or at all; forcing them to work excessively long hours without breaks or days off; and denying them adequate food and living conditions. In some cases, workers reported physical and sexual abuse.

Migrant domestic workers who fled abusive employers reported facing "absconding " charges that can lead to fines, imprisonment and deportation, trumped-up criminal charges by employers to force them to drop their cases, and lengthy delays when pursuing cases against employers. Workers reported that police at times returned them to their employers despite complaints of abuse, and Ministry of Manpower officials sided with employers during dispute-resolution processes despite workers ' complaints of severe abuse. »

• « The BADIL legal researcher indicated that, in Gulf countries such as the UAE, "Palestinians with work visas do not have access to public services; they must use private healthcare and education services" (6 Nov. 2017). According to Jamal, the "UAE allows two children of expatriate public-sector employees to attend public schools free of charge, " which has been beneficial to some Palestinians (2017. 119). »

« Regarding Gulf countries including the UAE. the BADIL legal researcher stated that if their residency permit has expired and hasn't been renewed, then Palestinian refugees risk detention by the local authorities, and potentially deportation. We have been contacted both by Palestinian refugees who had been detained, and who have been deported. (6 Nov. 2017)

The same source further explained that if the "kafeel" [sponsor] "for any reason stops guaranteeing you, then the country' usually expels you" (BADIL 6 Nov. 2017). »

Uit bovenstaande objectieve informatie volgt dat er wel degelijk een risico op refoulement vanuit Oman (naar Gaza of enige andere plaats te identificeren door Oman) bestaat dat niet werd onderzocht door verwerende partij.

2.2. Kindspecifieke vervolging

Bovendien volgt uit objectieve informatie dat omwille van precaire verblijfssituatie als Palestijnen in Oman en discriminatie van buitenlandse werkkrachten in het algemeen, verzoeker geen recht heeft publieke gezondheidszorg en onderwijs. Deze elementen zijn van belang bij de beoordeling van de nood aan bescherming van verzoeker, als kind met een handicap. Verzoeker verwijst naar de gezaghebbende richtlijnen van het UNHCR op volgende punten:

2.2.1 .Bewijslast

« 73. Although the burden of proof usually is shared between the examiner and the applicant in adult claims, it may be necessary for an examiner to assume a greater burden of proof in children's claims, especially if the child concerned is unaccompanied. 142 If the facts of the case cannot be ascertained and/or the child is incapable of fully articulating his/her claim, the examiner needs to make a decision on the basis of all known circumstances, which may call for a liberal application of the benefit of the doubt. 143 Similarly, the child should be given the benefit of the doubt should there be some concern regarding the credibility of parts of his/her claim.

74. Just as country of origin information may be gender-biased to the extent that it is more likely to reflect male as opposed to female experiences, the experiences of children may also be ignored. In addition, children may have only limited knowledge of conditions in the country of origin or may be unable to explain the reasons for their persecution. For these reasons, asylum authorities need to make special efforts to gather relevant country of origin information and other supporting evidence. »

2.2.2. Kindspecifieke daden van vervolging

«13. A contemporary and child-sensitive understanding of persecution encompasses many types of human rights violations, including violations of child-specific rights. In determining the persecutory character of an act inflicted against a child, it is essential to analyse the standards of the CRC and other relevant international human rights instruments applicable to children.(...) »

« 14. Children's socio-economic needs are often more compelling than those of adults, particularly due to their dependency on adults and unique developmental needs. Deprivation of economic, social and cultural rights, thus, may be as relevant to the assessment of a child's claim as that of civil and political rights. It is important not to automatically attribute greater significance to certain violations than to others but to assess the overall impact of the harm on the individual child. The violation of one right often may expose the child to other abuses; for example, a denial of the right to education or an adequate standard of living may lead to a heightened risk of other forms of harm, including violence and abuse. Moreover, there may be political, racial, gender or religious aims or intentions against a particular group of children or their parents underlying discriminatory measures in the access and enjoyment of ESC rights. As noted by the UN Committee on Economic, Social and Cultural Rights:

The lack of educational opportunities for children often reinforces their subjection to various other human rights violations. For instance, children who may live in abject poverty and not lead healthy lives are particularly vulnerable to forced labour and other forms of exploitation. Moreover, there is a direct correlation between, for example, primary school enrolment levels for girls and major reductions in child marriages. »

« 34. The enjoyment of economic, social and cultural rights is central to the child's survival and development. 78 The UN Committee on the Rights of the Child has stated that ... the right to survival and development can only be implemented in a holistic manner, through the enforcement of all the other provisions of the Convention, including rights to health, adequate nutrition, social security, an adequate standard of living, a healthy and safe environment, education and play. »

« 35. A violation of an economic, social or cultural right may amount to persecution where minimum core elements of that right are not realized. For instance, the denial of a street child's right to an adequate standard of living (including access to food, water and housing) could lead to an intolerable predicament which threatens the development and survival of that child. Similarly, a denial of medical treatment, particularly where the child concerned suffers from a life-threatening illness, may amount to persecution.⁸² Persecution may also be established through an accumulation of a number of less serious violations. ⁸³ This could, for instance, be the case where children with disabilities or stateless children lack access to birth registration and, as a result, are excluded from education, health care and other services. ⁸⁴ 36. Measures of discrimination may amount to persecution when they lead to consequences of a substantially prejudicial nature for the child concerned. ⁸⁵ Children who lack adult care and support, are orphaned, abandoned or rejected by their parents, and are escaping violence in their homes may be particularly affected by such forms of discrimination. While it is clear that not all discriminatory acts leading to the deprivation of economic, social and cultural rights necessarily equate to persecution, it is important to assess the consequences of such acts for each child concerned, now and in the future. For example, hearing in mind the fundamental importance of education and the significant impact a denial of this right may have for the future of a child, serious harm could arise if a child is denied access to education on a systematic basis.⁸⁶ Education for girls may not be tolerated by society,⁸⁷ or school attendance may become unbearable for the child due to harm experienced on racial or ethnic grounds. ⁸⁸ »

*Specifiek met betrekking tot het ontzeggen van recht op onderwijs als daad van vervolging wenst verzoeker te verwijzen naar de uiteenzetting in het boek *The Child in International Refugee Law*. p. 139-143 (stuk 4).*

Uit de motivering van bestreden beslissing blijkt dat het asiëldossier niet werd beoordeeld vanuit kindspecifiek standpunt en dat deze informatie onvoldoende mee in overweging werd genomen bij de beoordeling van de nood aan internationale bescherming van verzoeker.»

5.2. Verzoeker heeft ter staving van zijn beschermingsverzoek een aantal documenten voorgelegd die de identiteit van zijn familie, hun verblijf in Oman en zijn medische situatie staven.

Omdat verzoeker wegens zijn medische situatie niet in staat is om coherente verklaringen af te leggen, werd zijn halfzus op het CGVS gehoord, na goedkeuring van haarzelf, verzoekers advocaat en zijn voogd.

Uit de verklaringen van verzoekers halfzus blijkt dat de ouders van verzoeker hem naar Europa hebben gestuurd om medische redenen. Volgens zijn halfzus werd verzoeker naar het ziekenhuis gebracht, werd er een diagnose gesteld en was het niet duidelijk of er in Oman al dan niet een behandeling mogelijk was. Zijn halfzus verklaarde dat verzoekers ouders niet over de financiële middelen beschikken om in zijn medische verzorging te voorzien en dat zij ook niet meer bij machte waren de registratie-

kosten van zijn school te betalen. Verzoekers halfzus werd verder gevraagd of verzoeker en zijn familie nog andere problemen hebben gehad, waarop zij ontkennend antwoordde. Nogmaals gevraagd of er nog andere redenen waren om verzoeker naar België te sturen, stelde de halfzus dat dit niet het geval is. Toen de protection officer vroeg of hij of zij mocht besluiten dat verzoeker naar België is gestuurd louter en alleen omdat zijn familie in Oman niet kon instaan voor diens medische behandeling en het niet duidelijk was of een behandeling voorhanden was, bevestigde zij dit (AD CGVS, stuk 7, gehoorverslag, p. 4-5 en 8).

5.3. Waar uit deze verklaringen blijkt dat verzoeker louter om medische redenen naar België is gestuurd, moet de Raad vaststellen dat een dergelijk motief niet ressorteert onder artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en evenmin onder artikel 48/4 van dezelfde wet.

De Raad herinnert eraan dat geen abstractie kan worden gemaakt van het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals omschreven door de wetgever. In deze verwijst de Raad naar artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat “*vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:*

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren (...).”

Het Hof van Justitie heeft in zijn rechtspraak reeds verduidelijkt dat, in het kader van gezondheidsproblemen, de gevreesde vervolging of ernstige schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40):

In casu blijkt niet dat verzoekers gezondheidsproblemen werden veroorzaakt door een actor van vervolging of ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (RvS 14 augustus 2020, nr. 13.847 (c)).

In zijn verzoekschrift betoogt verzoeker dat omwille van zijn precaire verblijfssituatie als Palestijn in Oman en de discriminatie van buitenlandse werkkrachten in het algemeen, hij geen recht heeft op publieke gezondheidszorg. De Raad stelt evenwel vast dat, hoewel verzoeker stelt dat dit volgt uit objectieve landeninformatie, nergens in het verzoekschrift objectieve informatie kan worden teruggevonden die deze bewering concreet staft. Bovendien blijkt uit de verklaringen van zijn halfzus dat het niet duidelijk is of verzoeker naar België is gestuurd omdat zijn ouders de ziekenhuiskosten niet konden dekken dan wel omdat er in Oman geen behandeling voorhanden is. Alleszins blijkt dat verzoekers ouders hem voorheen in Jordanië lieten behandelen, wat volgens zijn halfzus niet veel kostte, dat misschien iemand heeft geld heeft voorgeschoten en dat zijn vader hem heeft vergezeld (AD CGVS, stuk 7, gehoorverslag, p. 8).

Verzoeker brengt dan ook geen argumenten of elementen aan op basis waarvan kan worden aangenomen dat hem in Oman op intentionele en gerichte wijze medische zorg werd ontzegd, zou worden ontzegd of opzettelijk worden geweigerd.

Bijgevolg is het eventuele risico waaraan verzoeker in geval van terugkeer naar Oman, zijn land van gewoonlijk verblijf, zou worden blootgesteld bij gebrek aan een gepaste behandeling voor zijn gezondheidsproblemen, vreemd aan de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker dient zich dan ook voor de beoordeling van zijn gezondheidsproblemen en het gebrek aan gepaste behandeling in Oman – omdat deze niet beschikbaar is dan wel niet toegankelijk daar zijn ouders niet bij machte zijn de kosten van de benodigde behandeling te betalen – te wenden tot de staatssecretaris voor Asiel en Migratie middels een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

5.4. Ook wat betreft het motief dat verzoekers ouders niet in staat zijn de registratiekosten voor verzoekers school te betalen, stelt de Raad vast dat dit een louter economisch motief is dat geen uitstaans heeft met artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Daargelaten de vraag of beperkingen in de toegang tot onderwijs in beginsel en louter op zichzelf genomen, voldoende ernstige elementen zijn om te worden aangemerkt als een ‘daad van vervolging’ in de zin van artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet of als ‘ernstige schade’ in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, meent de Raad dat er andere pertinente vaststellingen te maken zijn waaruit volgt dat dit motief niet valt onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Immers maakt verzoeker niet aannemelijk dat het gegeven dat hij in Oman niet naar school kan, het gevolg is van gedragingen van een actor, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Ook hier stelt verzoeker dat omwille van de preciaire verblijfssituatie van Palestijnen in Oman en de discriminatie van buitenlandse werkkrachten in het algemeen, hij geen recht heeft op onderwijs. De Raad merkt niettemin op dat, hoewel verzoeker stelt dat dit volgt uit objectieve landeninformatie, nergens in het verzoekschrift objectieve informatie kan worden teruggevonden die deze bewering concreet staft. Bovendien blijkt uit het gehoorverslag dat de verklaringen van verzoekers halfzus en de voogd over zijn school in Oman niet eenduidig zijn. Vooreerst blijkt verzoekers school een privéschool te zijn die klaarblijkelijk aan zijn bijzondere noden is aangepast. Waar zijn halfzus in het begin van het gehoor stelt dat zijn ouders de registratiekosten van de school niet konden betalen, stelt zij later dat ze niet echt weet of die school moest worden betaald alsook dat zij vermoedt dat zijn broers aan een staatsschool studeren maar dat zij niet weet waarvan de ouders het betalen (AD CGVS, stuk 7, gehoorverslag, p. 4 en 6). Voorts verklaart de voogd dat hij van de ouders heeft vernomen dat verzoeker niet meer bij machte was om naar school te gaan omdat hij werd gepest en dit tevens een reden was om te vertrekken (ibid., p. 6).

Verzoeker brengt dan ook geen overtuigende argumenten of elementen aan op basis waarvan kan worden aangenomen dat hem in Oman op intentionele en gerichte wijze dan wel discriminerende wijze een recht op onderwijs werd ontzegd, zou worden ontzegd of opzettelijk zou worden geweigerd, laat staan dat hij aannemelijk maakt dat hem moedwillig de jure of de facto de toegang tot het onderwijs zou worden ontzegd omwille van één van de vervolgingsgronden van het Vluchtelingenverdrag. Enig verband met de vervolgingsgronden ontbreekt volledig. Er rest dan ook enkel de vaststelling dat de reden waarom verzoeker niet meer naar voormelde privéschool gaat enkel verband houdt met economische motieven. De bijkomende louter summiere verklaring dat verzoeker op school zou zijn gepest, is verder niet afdoende noch zwaarwichtig genoeg om een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade vast te stellen.

5.5. De verwijzing in de aanvullende nota naar het stuk *"NANSEN profiel 3-20: De beschermingsnood van Palestijnse kinderen in Libanon"* en het betoog dat staatloosheid een bijzonder negatieve impact heeft op kinderen, dat socio-economische en culturele rechten van kinderen volgens UNHCR even relevant zijn voor de beoordeling als hun burgerlijke en politieke rechten en dat de discriminatie en beperkingen waaraan een staatloos Palestijns kind wordt onderworpen, vervolging kunnen uitmaken, is een algemeen betoog dat verder nergens wordt geconcretiseerd en geïndividualiseerd naar de omstandigheden van verzoekers specifieke geval.

Alleszins, wat betreft de bezorgdheden inzake onderwijs en gezondheidszorg in Oman, kan uit wat voorafgaat worden geconcludeerd dat deze niet ressorteren onder artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch onder artikel 48/4 van dezelfde wet. Verder wordt met een rapport dat in wezen handelt over Libanon, niet aannemelijk gemaakt dat verzoeker, als een staatloos Palestijns kind, volkomen rechteloos zou zijn in Oman.

5.6. Verzoeker klaagt nog aan dat er geen enkel onderzoek werd gevoerd naar het risico op refoulement vanuit Oman omwille van de preciaire verblijfssituatie van zijn familie, terwijl hij meent dat er voldoende objectieve informatie voorhanden is die wijst op een dergelijk risico.

De Raad stelt evenwel vast dat de objectieve landeninformatie die verzoeker citeert van louter algemene aard is, bovendien niet steeds betrekking heeft op Oman, zijn land van gewoonlijk verblijf, en dat verzoeker verder nalaat om deze algemene informatie in verband te brengen met de concrete omstandigheden van zijn geval.

Zoals reeds vermeld, zijn de documenten van zijn moeder voor Oman nog steeds geldig, staan zijn broers en zus nog steeds ten laste van zijn moeder en kan er bijgevolg vanuit kan worden gegaan dat verzoeker aldaar legaal kan verblijven. Verder herhaalt de Raad dat verzoeker geen documenten voorlegt die staven dat zijn vader illegaal in Oman zou verblijven. In deze huidige stand van zaken en door louter algemene informatie aan te halen, maakt verzoeker niet in concreto aannemelijk dat er in zijn geval een risico op refoulement bestaat vanuit Oman, laat staan dat dit nader moest worden onderzocht.

5.7. De Raad ontwaart verder in het rechtsplegingsdossier geen andere concrete persoonlijke elementen en kenmerken waaruit blijkt dat verzoeker het slachtoffer kan worden van vervolging dan wel een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Verzoekers halfzus gaf overigens duidelijk te kennen dat zijn familie nooit problemen heeft gekend in Oman (ibid., p. 5).

5.8. Wat betreft artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, voert verzoeker geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar Oman, zijn land van gewoonlijk verblijf, een reëel risico zou lopen op ernstige schade of op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

5.9. Gelet op wat voorafgaat kan een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, niet worden aangenomen. Evenmin toont verzoeker aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Oman, zijn land van gewoonlijk verblijf, een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

5.10 Artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet stelt dat indien een verzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, dit een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegronnd is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. Er zijn in dit geval geen concrete individuele aanwijzingen dat verzoeker in het verleden werd vervolgd of geïsoleerd in Oman, land van gewoonlijk verblijf. Bijgevolg is verzoekers verwijzing naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet dienstig.

5.11. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM werd geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal en de Raad in deze is beperkt tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5.12. Waar verzoeker meent dat zijn verzoek niet werd beoordeeld vanuit kindspecifiek standpunt, blijkt uit het administratief dossier en de bestreden beslissing dat rekening werd gehouden met de specifieke en kwetsbare positie van verzoeker als minderjarige. Zo werd er aangenomen dat hij bijzondere procedurele noden heeft en werden steunmaatregelen verleend. Een persoonlijk gehoor van verzoeker had plaats door een gespecialiseerde protection officer die een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen. Dit gehoor vond plaats in het bijzijn van verzoekers advocaat, halfzus en voogd, die de mogelijkheid kregen om verzoekers vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten. Ook was er een mogelijkheid om stukken neer te leggen. Er was ook bijstand van een tolk Arabisch.

Na lezing van het gehoorverslag oordeelt de Raad dat de betrokken protection officer tijdens het gehoor voldoende oog had voor de leeftijd, maturiteit en kwetsbaarheid van verzoeker. Uit de bestreden beslissing blijkt verder dat bij de beoordeling van de verklaringen en het beschermingsverzoek van verzoeker, rekening werd gehouden met zijn jeugdige leeftijd en maturiteit evenals de algemene situatie in zijn land van gewoonlijk verblijf en alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan kan evenmin worden bijgetreden.

Het verzoekschrift en de aanvullende nota bevatten veel theorie over de kindspecifieke daden van vervolging en de bewijslast. Het verzoekschrift laat evenwel na concreet te maken waar en op welke wijze geen rekening zou zijn gehouden met verzoeksters specifieke noden als minderjarige en verduidelijkt niet concreet hoe en waar de commissaris-generaal dan geen rekening heeft gehouden met de belangen van verzoeker. Gelet op wat voorafgaat, blijkt niet dat de commissaris-generaal binnen zijn wettelijke bevoegdheid geen rekening heeft gehouden met de belangen van het kind of het hoger belang van het kind heeft miskend. Alleszins kan in verzoekers geval niet worden aangenomen dat er sprake is of zou zijn van kindspecifieke daden van vervolging of ernstige schade.

Dit neemt niet weg dat verzoeker als niet-begeleide minderjarige met een handicap eventueel bepaalde beschermingsnoden heeft die niet vallen onder de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, maar verder kunnen worden onderzocht in het kader van artikel 9ter dan wel artikel 61/14 e.v. van de Vreemdelingenwet.

5.13. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de

zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

5.14. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht december tweeduizend twintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. MAES